

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Num. 227. Barcelona - Juliol 1961.

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un **programa de sobretaula** de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarda, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

En el 25e aniversari del P.S.U. de Catalunya

ENFORTIM ENCARA MES EL PARTIT

Per Rafael VIDIELLA

En la Declaració política feta pel Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya amb motiu del 25e aniversari del Partit, s'hi llegeix la següent recomanació: «L'enfortiment del destacament dirigent, marxista-leninista, del proletariat, és una necessitat particularment urgent a Catalunya, puix que pel seu pes en la vida econòmica espanyola, per la densitat de la seva població obrera i per l'elevada consciència antifranquista de la majoria dels seus habitants, està cridada a jugar un paper capital en la liquidació de la dictadura».

No vol dir això, naturalment que el P.S.U.C. sigui un partit feble. Ben al contrari. Els 25 anys de la seva existència han demostrat que el P.S.U.C. ha sabut afrontar amb fermesa una munió de tasques difícils i complicades. La primera d'elles, la pròpia formació del P.S.U.C., tasca no gens planera, però inajornable, car mentre arreu d'Espanya la classe obrera, orientada pel Partit Comunista, es plantejava ja molt abans de 1936 la tasca de dirigir la revolució espanyola, a Catalunya — on hi havia i hi ha la més forta concentració proletària d'Espanya — estava encara dirigida políticament per la burgesia i sindicalment pels anarquistes. Paradòmicament a Catalunya el proletariat combatia econòmicament la burgesia, però la recolzava políticament.

La formació del P.S.U.C. va resoldre aquesta contradicció i ja durant la nostra guerra es va acabar a casa nostra el monopoli polític de la burgesia i el monopoli sindical de la FAI. I acabada la guerra — quan la derrota fa sempre tants estralls entre els vençuts — el P.S.U.C. fou l'organització de més prestigi, més unida i més lligada al seu poble.

I durant el període de terror franquista, cap altra força de Catalunya no ha lluitat amb tanta abnegació, entusiasme i tenacitat, ni ha dirigit tantes accions contra el franquisme, ni compta amb tants màrtirs i empresonats ni té l'honor de ser tan combatuda i calumniada pel franquisme.

El que el franquisme vol és aïllar el P.S.U.C. de les masses. Per això jo he volgut destacar el paràgraf que aconsella l'enfortiment del partit. Car la reacció espanyola, més que no en el terror, ha confiat sempre en la desunió dels antifranquistes i, sobre tot, en aïllar de les masses la força més activa i combatent de la classe obrera. El P.S.U.C. a Catalunya i el Partit Comunista arreu d'Espanya són les bèsties negres del franquisme. Això explica l'anticomunisme furibund de la dictadura, anticomunisme en el que cauen amb estupidesa suïcida alguns dirigents socialistes, anarquistes i republicans.

Que això passi és molt lamentable, puix retarda la unitat antifranquista, arma importantíssima per a la victòria. Però només la retarda, puix és somiar truites pensar que és possible aïllar els comunistes del poble. La prova la tenim — sense parlar del Partit Comunista d'Espanya — en aquests 25 anys, dinàmics i pleròtics, del P.S.U.C., 25 anys en els quals el partit s'ha forjat, s'ha desenvolupat i s'ha arrelat en les masses en mig d'una guerra terrible i difícil, del terror més tràgic i de les calúmnies més ignominioses contra els dirigents proletaris que ha conegut la història d'Espanya. Però això ja és història i, en tot cas, cal partir d'aquesta història per a enriquir-la encara més amb noves accions antifranquistes.

La mobilització de les masses és imprescindible per a imposar la sortida democràtica que el poble espanyol desitja i per a la qual lluita tant valentment i tants sacrificis fa. Per això el Comitè Executiu diu que «... l'enfortiment del destacament dirigent, marxista-leninista, del proletariat és una necessitat particularment **urgent** a Catalunya».

Però la mobilització de les masses és també la única manera de tallar les maniobres d'alguns dirigents de l'oposició que pretenen aïllar-nos de les masses per a aprofitar-se de l'acció popular. Car, com ha escrit Santiago Carrillo, a la « Revista Internacional » (abril 1961) «...els partits i grups burgesos d'oposició, que fa pocs anys no existien com a tals i els dirigents dels quals romanien en la passivitat, davant la descomposició de la dictadura i l'ascens del moviment de masses, davant el desenrotllament de la influència i la força del Partit Comunista, aixequen el cap, surten a la superfície, es

mostren més actius amb el fi de desplaçar-nos i conquistar per a ells el suport de les grans masses».

L'enfortiment del Partit és doncs necessari per a imposar la sortida democràtica a l'actual situació i per a tallar aquestes maniobres de desplaçament que no busquen, en definitiva, res més que perpetuar el domini de l'oligarquia financera-terratinent.

Cal que aprofitem, doncs, el 25e aniversari del nostre partit per a enfortir-lo al màxim. Com? En primer lloc, incorporant la major quantitat possible de joves obrers, pagesos i intel·lectuals al partit; en segon lloc, millorant la nostra organització, intensificant la vida política i fent que tots els membres del partit, vells i jove, homes i dones, es lliguin encara més estretament a les masses i no deixin fàbrica, taller, masia, Institut, Universitat, barri, cooperativa, Ateneu, associació esportiva o recreativa, sense qui hi hagi una organització del partit i sense que hi facin conèixer la política del partit i organitzin l'escolta de **Ràdio Espanya Independent**; en tercer lloc, fent que els vells militants donguin a conèixer als joves el nostre partit i la seva línia política.

Les condicions no poden ser millors. Car al prestigi guanyat pel partit en aquests 25 anys s'hi ajunta el prestigi guanyat arreu d'Espanya pel Partit Comunista i el prestigi que arreu del món guanya el poderós moviment comunista internacional.

Fem, doncs, d'aquest 25e aniversari del nostre partit un any de nou enfortiment dels nostres rengles i de noves i més poderoses accions contra el franquisme, per la democràcia espanyola, per les llibertats nacionals de Catalunya i contra tota maniobra que impedeixi la lliure expressió de la voluntat popular.

Declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya sobre el 25e aniversari de la fundació del P.S.U. de Catalunya

El 23 de juliol de 1936, en els moments en què s'iniciava l'heroica lluita del poble espanyol contra el feixisme, fou fundat a Barcelona el Partit Socialista Unificat de Catalunya, la creació del qual constitueix una data capital en la història del moviment democràtic i revolucionari de Catalunya. Nascut de la fusió de quatre partits obrers, el P.S.U.C. vingué a acomplir, des del primer moment, la fun-

ció històrica d'avantguarda marxista-leninista de la classe obrera i de les masses treballadores catalanes. Llargs anys de dramàtiques experiències havien demostrat la necessitat urgent d'aquesta avantguarda.

En el curs de la nostra guerra alliberadora contra el feixisme, el P.S.U.C. va jugar un paper de primer ordre en l'organització de la lluita, tant al front com a la

1752

per la unitat de les forces antifeixistes i reraguarda; va treballar incansablement patriòtiques de Catalunya i per l'estreta germanor del poble català amb els restants pobles espanyols. El P.S.U.C. va adquirir ràpidament un merescut prestigi entre la classe obrera i les masses populars.

Complint el seu paper de gran partit marxista-leninista de masses català, el P.S.U.C. ha esclarit sense defallences els problemes de la revolució democràtica a Catalunya, orientant, educant i organitzant el proletariat català per a jugar en ella la seva funció dirigent. El PSU, amb la seva justa política, ha ajudat decisivament les masses treballadores a deslliurar-se de la influència de l'anarquisme petit burgès; ha desenrotllat, davant les concepcions del reformisme i del nacionalisme burgès, una lluita conseqüent per una justa solució del problema nacional i, en aquesta lluita, s'ha convertit en el partit nacional més influent i dinàmic de Catalunya.

En les difícils condicions de la clandestinitat i de l'exili, els comunistes catalans, al costat dels comunistes de la resta d'Espanya, han desenrotllat una lluita plena de sacrificis i de riscos, d'heroisme quotidià, per a mantenir i desenvolupar les organitzacions del P.S.U.C., per orientar i organitzar les masses en llur acció contra la dictadura franquista. En aquesta lluita, el proletariat català, dirigit pel seu partit, ha escrit pàgines glòries de la història del nostre país, de profund ressò en tot el desenrotllament del moviment democràtic i revolucionari espanyol. La gran vaga general de març de 1951 a Barcelona obre l'etapa — i no solament a Catalunya sinó a tot Espanya — de l'ofensiva popular antifranquista, assenyalant el començament de la descomposició oberta del règim.

En aquest dur i complex període de vint-i-cinc anys, s'ha anat desenrotllant el procés de cohesió ideològica i política del P.S.U.C.. Superant les diverses deformacions petit burgeses heretades del passat i del caràcter mateix d'alguns dels grups o personalitats que van participar a la unificació, el P.S.U.C. s'ha consolidat definitivament sobre els fonaments del marxisme-leninisme en totes les qüestions ideològiques, polítiques i d'organització. Com diuen amb orgull els seus militants, com diuen els treballadors i el poble català, com ho reconeixen amb despit els seus enemics, el P.S.U.C. és el partit dels comunistes catalans.

Des de la fundació del P.S.U.C., les relacions entre aquest i el Partit Comunista d'Espanya han estat relacions de germanor, de profunda compenetració i unitat. El fet que els obrers catalans formin una única i mateixa classe amb els obrers de la resta d'Espanya; el fet que l'activitat d'ambdós partits sigui inspirada per una mateixa ideologia; el fet que els mateixos principis leninistes d'organització informin l'activitat del P.S.U.C. i del P. C. d'Espanya són els fonaments de l'estreta unitat que existeix entre els dos partits.

En realitat, com acaba de recordar-ho el Comitè Executiu del P.S.U.C. en el seu document publicat amb motiu del XXV aniversari, ambdós partits treballen com si en fossin un de sol. I en aquest document s'afegeix:

« El P.S.U.C. d'acord amb el principi leninista que en un Estat ha d'haver-hi un sol Partit Comunista, ha proclamat reiteradament que, quan les circumstàncies ho aconsellin, mantenint i reforçant el seu caràcter nacional català, s'integrarà en el Partit Comunista d'Espanya ». Per la seva banda, el P.C. d'Espanya es va manifestar, ja en el seu V Congrés, completament d'acord amb aquesta perspectiva de la in-

tegració, la decisió concreta de la qual correspondrà al P.S.U.C. de prendre-la, quan ho cregui oportú.

De cara a les grans batalles que encara tindrà que lliurar el nostre poble per a enderrocar el règim franquista; de cara al desenrotllament i enfortiment de la unitat de la classe obrera del nostre país i de la unitat de les forces antifranquistes davant els plans neo-franquistes de l'oligarquia i l'imperialisme, aquesta fusió combativa, de cada hora, de les accions, les voluntats i les esperances del P.S.U.C. i del P.C. d'Espanya, aquesta increbant unitat de tots els comunistes del nostre país, constitueixen una de les claus de la victòria.

En saludar el P.S.U. de Catalunya amb motiu del seu XXV aniversari, el Comitè Executiu del P.C. d'Espanya, en nom de tots els comunistes espanyols, expressa la seva confiança en el que Partit dels co-

munistes catalans, sabrà organitzar i dirigir la lluita de la classe obrera i de les masses treballadores de Catalunya, per a que acompleixin el paper que els correspon pel seu pes específic, per les seves glòries tradicions, per la seva provada combativitat, en l'enderrocament de la dictadura franquista, al costat de tot el poble espanyol.

El Partit Comunista d'Espanya reitera en aquesta ocasió la seva ferma decisió de donar suport al P.S.U.C. i altres forces antifranquistes catalanes, en les seves justes reivindicacions nacionals i democràtiques.

Visca el Partit Socialista Unificat de Catalunya! Visca la classe obrera i el poble català!

**El Comitè Executiu
del Partit Comunista d'Espanya**

8 de juliol de 1961.

Als militants del P.S.U de Catalunya empresonats

Estimats camarades:

En ocasió del 25è aniversari de la fundació del P.S.U. de Catalunya ens dirigim a vosaltres en testimoni dels nostres més sincers afectes i solidaritat.

En fer-ho, interpretem el sentiment de tots els comunistes catalans, de la classe obrera i del poble de Catalunya, que veuen en vosaltres la personificació de la lluita abnegada i heroica del P.S.U.C. durant aquests darrers 25 anys.

Gràcies, sobre tot, al vostre sacrifici i al de tants d'altres que en aquests anys han arriscat llur llibertat i llur vida en el compliment dels seus deures de comunistes, el P.S.U.C. apareix avui als ulls del poble català com l'autèntic destacament marxista-leninista de la classe obrera, com la seva ferma avantguarda en el combat contra la dictadura.

Junt amb el Partit Comunista d'Espanya — amb el qual forma en la pràctica un sol partit — el P.S.U.C. és la garantia que la classe obrera única de tot Espanya, aliada amb la pagesia i altres capes del poble, dirigirà victoriosament l'actual batalla per la democràcia, portarà a terme la revolució democràtica-burgesa i avançarà després vers el socialisme i el comunisme.

El nostre partit és a Catalunya la força més activa i influent de l'oposició antifranquista, el campió de la unitat, el principal organitzador del moviment de masses. El P.S.U.C. és el propulsor més decidit de les lluites parcials de les diferents capes de la població, lluites que ampliades i envigorides, prepararan les condicions per a realitzar les grans accions de masses que han d'enderrocar la dictadura.

L'evolució dels esdeveniments mundials — de la que és factor determinant la influència del sistema socialista mundial — confirma aquesta perspectiva. El règim franquista és, en el món actual, un anacronisme històric que pot i ha de ser destruït pels pobles d'Espanya.

La dictadura no pot defugir el seu destí. La repressió, arma preferida fins ara per la dictadura per a prolongar la seva supervivència, no pot impedir el creixement del nostre partit ni l'extensió de la lluita popular. I no solament això: si sabem salvaguardar curosament els comitès del partit i ajudem les masses a afrontar adequadament la repressió, aquesta pot ser — ja ho està essent — un arma de doble tall que actuï contra els seus mateixos autors. La denúncia de la repressió ha estat i és, en els darrers temps, una de les causes determinants del creixent desprestigi del règim dintre i fora d'Espanya; l'exemple dels que són detinguts i afronten valerosament la policia i els tribunals franquistes atrau al combat noves promocions de lluitadors i la campanya per l'amnistia enforteix i amplia el moviment antifranquista de masses. La influència d'aquests factors — que ja han frenat en moltes ocasions l'acció terrorista del règim — pot fer obtenir nous èxits en la lluita contra la repressió.

En enviar-vos la nostra salutació amb motiu del 25è aniversari del P.S.U. de Catalunya, us prometem solemnement intensificar la denúncia de les tortures i il·legalitats policiaques, la campanya per l'amnistia i l'ajuda material als presos i llurs famílies. Els comunistes catalans no regatejarem esforços ni sacrificis per aconseguir la vostra llibertat, per a posar fi al règim dictatorial del general Franco i obrir un futur de pau, progrés i democràcia per a tots els pobles d'Espanya.

Barcelona, juliol de 1961

**EL COMITE EXECUTIU
DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA**

El P.S.U. avantguarda marxista-Leninista de la classe obrera i del poble catalans

Com es diu en la Declaració del Comitè Executiu amb motiu del XXV aniversari del P.S.U., «la necessitat del moviment obrer i revolucionari de Catalunya de comptar amb una poderosa avantguarda marxista-leninista es va manifestar amb caracter dramàtic el 6 d'octubre del 1934, quan, mentre els dirigents anarquistes es pronunciaven contra una acció capital en defensa de la democràcia i de les conquestes obtingudes per la classe obrera durant la República, la coalició dels partits republicans que integrava el Govern de la Generalitat va capitular sense lluita i va deixar sense direcció les masses populars, que s'havien preparat a fer front a la reacció ».

La necessitat d'un Partit obrer autènticament revolucionari ja havia estat percebuda pel proletari català des que, en 1917, la Revolució Socialista rusa desvetllà l'interès dels treballadors de tot Espanya per les teories marxistes-leninistes triomfants. Ho demostraren els delegats al Congrés de la C.N.T., celebrat l'any 1919 al Teatre de la Comèdia de Madrid,

Per Pere ARDIACA

en acordar amb gran entusiasme l'adhesió a la Internacional Comunista.

Tanmateix, l'oposició violenta dels grups anarquistes al compliment d'aquell acord i les condicions en què es desenrotllava llavors el moviment obrer català van impedir que la fundació del Partit Comunista d'Espanya l'any 1920 tingués un ample ressò a Catalunya. La confusió ideològica persistent sota la dictadura de Primo de Rivera feu que es dispersessin els esforços dels treballadors que, desenganyats de l'anarquisme, volien crear un partit obrer revolucionari. Uns es van orientar vers el Partit Comunista, altres vers el Partit Socialista i la Unió Socialista i altres àdhuc vers Estat Català, del qual els més conscients es van separar en 1932 per a crear el Partit Català Proletari.

En proclamar-se la República, emperò, es va obrir un període en què una intensa activitat de les masses i llur pròpia expe-

riència va coincidir amb la presència en el país d'un Partit en ascens que divulgava les realitzacions del socialisme a la Unió Soviètica, que popularitzava les teories marxistes-leninistes i les aplicava correctament a les condicions concretes de la situació espanyola.

Una de les accions que van contribuir granment a créixer la influència del Partit Comunista d'Espanya a Catalunya es va produir no gaire abans d'octubre del 1934. Sota la pressió dels partits obrers i de la pagesia, el Parlament de la Generalitat havia votat la Llei de Contractes de Conreu, la qual rebaixava els preus dels arrendaments i, en determinades condicions, atorgava als rabassaires i altres arrendataris el dret d'adquirir la terra pagant-la al comptat o a terminis d'un màxim de quinze anualitats.

Aquest petit avantatge concedit als pagesos va ésser prou per a exasperar els terratinents. Aquests i els grans capitalistes de la Lliga, molts dels quals són també terratinents, es van dreçar contra la Llei i organitzaren una manifestació a Madrid per a demanar al Govern central reaccionari que anul·lés la Llei del Parlament català. Malgrat la pressió i l'exigència dels obrers i pagesos catalans, el Govern de la Generalitat no solament no va fer res per a impedir que els terratinents sortissin en manifestació des de Catalunya en autocars especials, ans va mobilitzar la força pública contra els obrers i pagesos amb el pretext de «defensa de la llibertat de circulació ».

Però el dia de la manifestació, el 9 de setembre, els treballadors madrilenys van declarar la vaga general amb la consigna del Partit Comunista : « **ni pa ni sal als terratinents reaccionaris, enemià de la llibertat del poble català** ». La vaga, organitzada pel Partit Comunista d'Espanya en col·laboració amb els socialistes d'esquerra i sobretot amb les joventuts socialistes i comunistes ja orientades vers llurs unificació, fou unànime. Tancaren fàbriques i oficines, els cafés i hotels es quedaren sense servei i no funcionaren ni el transport urbà ni els espectacles públics. Aquesta gran manifestació de solidaritat proletària i de comprensió del problema nacional va penetrar profundament en el cor i en la consciència de les masses treballadores de Catalunya.

Aquest fet, dintre del quadre general d'aquell període, va adquirir més importància encara amb motiu dels esdeveniments d'octubre del 1934. L'actitud capituladora dels dirigents anarquistes i del Govern de la Generalitat va contrastar fortament amb l'heroica resistència de l'Aliança Obrera d'Astúries, en la qual el poble català va veure justament la plasmació de la política de lluita i d'unitat d'acció que venia defensant el Partit Comunista d'Espanya. El salut asturià «U.H. P.» (Unión hermanos proletarios) es va generalitzar entre els treballadors catalans i la influència directa del Partit Comunista d'Espanya sobre aquests va ésser molt superior a la que exercia i podia enquadrar la seva organització catalana, el Partit Comunista de Catalunya.

Llavors va sorgir entre els obrers catalans un profund corrent que exigia la fusió dels diversos partits obrers existents a Catalunya en un Partit potent, capaç d'aplicar la mateixa política que defensava el Partit Comunista d'Espanya. La creació del Comitè d'Enllaç que va unir l'acció del Partit Comunista de Catalunya, de la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol, de la Unió Socialista de Catalunya i del Partit Català Proletari va promoure un gran entusiasme també en la pagesia, els més destacats militants de

HEROIS DEL P.S.U. DE CATALUNYA

En el curs de la nostra guerra, en la lluita contra els alemanys durant la segona guerra mundial i en la lluita contra la dictadura franquista han caigut centenars de militants, quadres i dirigents del P.S.U. de Catalunya.

Com a homenatge a tots ells, en aquest 25 è aniversari del Partit, publiquem els noms i dades biogràfiques essencials d'alguns dels més representatius.

JAUME GRAELLS, Secretari General de la J.S.U. de Barcelona. Mort en l'assalt a l'Hotel Colón el 19 de juliol de 1936.

ANTONI LOPEZ RAIMUNDO, President de la Federació Catalana de Banca i Borsa. Primer representant de la U.G.T. al Comitè Central de Milícies. Mort al front d'Osca el 22 de juliol de 1936.

LINA ODENA, Dirigent de les Joventuts Comunistes de Catalunya, abans de la unificació. Membre de la Comissió Executiva de la J.S.U. d'Espanya. Morta al front de Granada a finals de 1936.

ANTONI SESE, Antic dirigent de la C.N.T. i de la Federació Catalano-Balear del Partit Comunista d'Espanya, Fundador del Partit Comunista de Catalunya i del P.S.U.C., Secretari General de la U.G.T. de Catalunya. Assassinat pels anarco-trotsquistes durant el «putsch» de maig de 1937.

«**MANCILLA**», Destacat militant de la J.S.U. de Catalunya. Comisari de Batalló a la 27. Divisió. Mort heroicament al front de Lleida l'any 1938.

HILARI ARLANDIS, Antic dirigent de la C.N.T. i de la Federació Catalano-Balear del Partit Comunista d'Espanya. Fundador del Partit Comunista de Catalunya i del P.S.U.C.. Director de l'Escola de Comisaris de Guerra de San Cugat del Vallès. Mort a Figueres per les bombes feixistes en els darrers dies de la guerra.

JOSEP FUSIMANYA, Veterà lluitador obrer. Fundador del P.S.U.C.. Comisari del XV Cos d'Exèrcit. Emigrat a la U.R.S.S. s'incorporà a l'Exèrcit Soviètic. Mort en combat contra els alemanys en 1943.

JOSEP MIRET, Membre del Comitè Central del P.S.U.C., Conseller de la Generalitat. Comisari de la 31 Divisió. Emigrat a França és un dels organitzadors de la resistència contra els alemanys a la zona Nord. Mort al camp de concentració de Mathausen, l'any 1944.

JAUME GIRABAU, Destacat dirigent de la J.S.U. de Catalunya. Membre del Comitè Nacional de la J.S.U. d'Espanya. Comisari de la 30 Divisió. Emigrat a Amèrica, tornà clandestinament al país. Afusellat pels franquistes el 22 de gener de 1942.

EDUARD SEGRIÀ, Antic militant de les Joventuts Llibertàries. Emigrat a França s'incorporà a la resistència anti-alemanya i ingresà al P.S.U.C.. Més tard, passà clandestinament a Catalunya per a combatre contra el franquisme. Fou afusellat l'any 1945.

FRANCESC SERRAT, Emigrà a França amb els seus pares, vells militants cenetistes. Als 17 anys s'incorporà a la lluita contra els alemanys. Esdevingué destacat dirigent de la J.S.U.C. a França, ingresà al P.S.U.C. i passà clandestinament a Catalunya. Va actuar com a guerriller a la província de Tarragona. Afusellat l'any 1945, als 19 anys d'edat.

JOAQUIM PUIG PIDEMUNT, Antic dirigent de la F.O.S.I.G.. Fundador del P.S.U. i comisari d'una unitat de l'Exèrcit Popular. Emigrat a França, fou un dels dirigents de la resistència contra els alemanys a la zona Sud. Passat clandestinament a Catalunya, dirigí TREBALL durant els anys 1946-47. Afusellat el 17 de febrer de 1949, junt amb els camarades ANGEL CARRERO, PERE VALVERDE i NUMEN MESTRES.

JOAN PANYELLA, Emigrat a França amb els seus pares, ingresà a la J.S.U. i, més tard, al P.S.U.C.. Acomplí importants missions d'enllaç entre la direcció del Partit i les organitzacions clandestines. Morí heroicament, junt amb els camarades SOLSONA i MORENO, en combat contra la Guàrdia Civil l'any 1933.

la qual van començar a col·laborar amb el Comitè d'Enllaç.

Sota la repressió, però ja en marxa vers la victòria del Front Popular del 16 de febrer del 1936, el Comitè d'Enllaç dels quatre partits va aplicar essencialment la política del Partit Comunista d'Espanya i, amb l'ajut i els consells fraternals d'aquest es van crear les condicions per a la unificació i per a la fundació del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el 23 de juliol del 1936, com a partit marxista-leninista de la classe obrera i del poble catalans, adherit a la Internacional Comunista a través del Partit Comunista

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, fidel als principis amb què es va fundar, intimament unit amb el Partit Comunista d'Espanya constitueix avui, en la lluita per l'enderrocament de la dictadura feixista i per la democràcia, el guia més fidel i la més segura esperança del poble català.

Conseil de guerra contra tres antifranquistes

El 27 de maig fou celebrat el Consell de Guerra contra els antifranquistes de Terrassa Matias Aguilar i Agustí Romero, i un altre antifranquista del Prat de Llobregat. Havien estat detinguts quan repartien fulles en favor de l'amnistia dels presos i exiliats polítics. El Consell de Guerra, com és ja norma, fou una veritable paròdia de justícia.

La policia va obligar tots els assistents a presentar la documentació i a precisar el grau de parentiu que tenien amb els acusats.

Les penes demanades pel fiscal foren, respectivament, de 4, 2 i 1 anys. L'advocat defensor fou el tinent d'Enginyers Jaume Planas, el qual actuà sense ser acceptat pels acusats puix aquests no volien ser presentats, com ho pretenia el «defensor», com a enganyats i irresponsables.

No obstant i això, el tinent Planes va orientar la «defensa» en aquest sentit, dient que l'acusat Matias Aguilar havia rebut 2.000 ptes. per a repartir les fulles, etc.

M. Aguilar l'interrompé amb indignació dient: «Jo no sóc un enganyat. Sóc responsable dels meus actes. Les fulles les vaig fer jo mateix i les vaig anar a repartir conscient del que feia, puix comparteixo l'opinió de la immensa majoria dels espanyols respecte a l'amnistia. De fet jo no feia altra cosa que expressar el sentiment del poble espanyol i la opinió de moltíssimes personalitats d'Europa i d'Amèrica, ben clarament demostrada en la recent Conferència de París. Quant a les 2.000 ptes. que els Sr. «defensor» diu que he cobrat, és una pura i simple mentida: són els diners que acabava de cobrar dels punts (cal precisar que M. Aguilar és pare de 7 fills).

Malgrat les interrupcions del president del tribunal, M. Aguilar desfeu totes les al·legacions del «defensor».

En el mateix sentit intervingué Agustí Romero el qual acabà, a més, exigint que li fos tornada la moto que la policia li havia requisat.

Aquest Consell de Guerra és un acte més de la farsa de la «justícia» franquista. Demuestra però la gran superioritat moral d'aquests obrers antifranquistes que proclamen ben alt llur ideal de justícia, de llibertat i de benestar. Contra homes com Matias Aguilar, Agustí Romero i d'altres com ells, la dictadura franquista és impotent, per més que frapi a la desesperada en un darrer intent de mantenir-se en el poder.

CRIDA ALS MILITANTS CENETISTES

Cinc destacats dirigents de la C. N.T., actualment membres del P.S.U. de Catalunya, dirigeixen la següent crida als militants confederals amb motiu del 25è aniversari del nostre partit.

En 1936, en esclatar l'aixecament feixista, els signants de la present crida militàvem tots a la C.N.T.

La guerra va ser dura i llarga i, en el seu curs, varem poder comprovar els successius fracassos de la teoria i de la pràctica anarco-sindicalistes. La influència de la C.N.T. en comptes d'augmentar, va anar disminuint. En canvi el P.S.U., partit marxista-leninista, i la U.G.T. van prendre una volada que només es podia explicar per la justesa de la seva política i pels errors de la C.N.T.

Les masses de Catalunya, amb una fina sensibilitat, tradiren en números la correcta política del P.S.U.C. i la U.G.T.. En constituir-se el P.S.U.C. comptava amb 6.000 militants. Al cap d'un any en tenia 60.000.

A tots nosaltres ens va fer meditar profundament aquesta situació. La pèrdua de la guerra accentuà la sensació de fracàs i de buit ideològic en les nostres consciències.

Voliem seguir essent útils a la nostra classe obrera, al poble. Ens sentíem revolucionaris, però la nostra formació anarco-sindicalista no ens ajudava pas a anar endavant. Arrossegàvem, a més, molts prejudicis anticomunistes, car, malauradament, en aquesta qüestió l'anarco-sindicalisme no es distingeix en res dels corrents burgesos. Dubtarem molt. Però els fets són convincents. La constància revolucionària del P.S.U.C. al davant de la lluita de la nostra classe obrera i del nostre poble no té discussió possible.

Això i el paper de la Unió Soviètica en el curs de la nostra guerra — en la que tant va ajudar la nostra causa — i en la segona guerra mundial — en la que va ser el factor decisiu en la derrota del

nazi-feixisme — ens van decidir a ingressar al P.S.U.C. :

- Per a ser més útils i eficaços en la lluita del nostre poble.
- Per educar-nos en els grans principis revolucionaris del marxisme-leninisme.
- I per a ser conseqüents amb la nostra trajectòria de revolucionaris honrats.

Dins del P.S.U.C. la nostra vida de revolucionaris va continuar amb més eficàcia i amb més claredat ideològica.

No es tractava d'un trencament amb el nostre passat revolucionari, ans al contrari, era la confirmació dels nostres sentiments revolucionaris.

La imatge falsa que la burgesia pinta dels comunistes té una forta influència en els medis anarquistes del nostre país. Per això volem dir als treballadors de la C. N.T. i anarco-sindicalistes, que l'enemic és la burgesia, els explotadors de la classe obrera i del poble.

L'experiència de militants del P.S.U.C. que tenim, ens mou a demanar-vos que veieu en el partit dels comunistes catalans l'instrument més eficaç i més correctament orientat en la lluita pels interessos de la classe obrera i del poble.

En el P.S.U.C. les tradicions combatives i revolucionàries de la C.N.T. es renoven i adquireixen una perspectiva clara, una projecció revolucionària que porta al socialisme. Per això us demanem que superieu els prejudicis anticomunistes i que veieu en el P.S.U.C. també al vostre partit.

En complir els 25 anys de vida el Partit Socialista Unificat de Catalunya, ens unim amb tota la força de les nostres conviccions revolucionàries a les veus de tots els militants del P.S.U.C. per a cridar :

Visca el Partit Socialista Unificat de Catalunya !

Angel DEVESA, Josep ARIES, Vicenç ARANDA, Salvador SOLSONA i Antoni SALINAS.

IMPORTANT ACCIO DELS OBRERS DE LA «MAQUINISTA»

El dia 7 del propassat mes de juny els treballadors de «La Maquinista Terrestre y Marítima S.A.» van començar una important acció de treball lent per a protestar contra el nou conveni col·lectiu.

Abans del nou conveni, els salaris eren ja ben precaris. Un oficial de primera venia a guanyar, entre salari base, primes i altres conceptes, unes 11 ptes. per hora. Per a calmar el descontentament, l'empresa pagava una prima trimestral, amb caràcter voluntari.

En el nou conveni, imposat per l'empresa sense l'acord dels treballadors, s'augmenta extraordinàriament el ritme de treball i es suprimeix l'esmentada prima trimestral, de manera que els salaris reals es queden al mateix nivell o disminueixen, no obstant i l'augment del ritme de treball.

Es contra aquesta situació que els treballadors de «La Maquinista» s'han aixecat com un sol home. Pressionat pels treballadors, el Jurat d'Empresa que havia signat el nou conveni, ha dimitit. L'empresa intenta dividir els obrers, pagant més als uns que als altres o pressionant damunt els joves acabats d'ingressar per a que treballin a ritme de prima.

Però totes les maniobres són tallades pels obrers que, en tancar la nostra edició, continuen decidits a no claudicar i

segueixen treballant a ritme lent.

L'acció dels treballadors de «La Maquinista» és molt important per la unitat i decisió que demostren. El moviment és unànime, fins i tot a les seccions menys afectades pel conveni, com és la de maquinària pesada.

Els intents de l'empresa d'enfrontar els veterans contra els joves o viceversa, han fracassat rotundament.

Es important la decisió dels treballadors de recolzar les seves peticions amb una acció extra-legal com és el treball lent.

L'acció dels treballadors de «La Maquinista» demostra la justesa de la tàctica que venim aconsellant els comunistes. Sobre la base de comissions unitàries de secció i de fàbrica, cal unir tots els treballadors en una mateixa acció de protesta. Si els mitjans legals no són suficients, o si el Jurat d'Empresa és desbordat per l'empenta unitària dels obrers, cal recórrer als mitjans extralegals, com és el treball lent o la vaga. Això és el que han fet els treballadors de «La Maquinista.»

Cal seguir, doncs, el seu exemple. I anar més endavant, posant en contacte les comissions unitàries que existeixin a es vagin creant a les diverses empreses d'un mateix ram o d'una mateixa ciutat.